

Tolden paa Luksusartikler med et meget væsentligt Beløb, vilde dog efter Regeringens Beregning for det Treaar, som jeg har nævnt, Folketingets Toldlov medføre et Indtægtstab af mellem 6 og 7 Mill. Kr. Efter hvad jeg har udviklet, mener jeg, at det er fuldstændig forsvarligt fra et sagligt Standpunkt at vedtage en Lov om en forhøjet Brændevinsafgift til Dækning af den væsentligste Del af Statskassens Indtægtstab paa Toldloven. Fra mit Standpunkt kan jeg ikke se rettere, end at det er fuldstændig forsvarligt, idet en hel Del Raa- og Hjelpestoffer, Livsfornødenheder og Brugsgenstande dels blive toldfri, dels faa Nedsættelse i ikke ubetydeligt Omfang. Det er jo dog Forbrugsgenstande, og hvad man end vil sige om Brændevinen, kan man ikke sige, at det er en Nødvendighedsartikel. Jeg skal ikke gaa videre, men jeg vil blot sige, at det er ikke en Nødvendighedsartikel, hvorimod i hvert Fald en Del af de andre Artikler høre til de almindelige Livsfornødenheder, og jeg kan fra mit Standpunkt ikke se rettere, end at det maa være rigtigt, at man ombytter Beskatningen paa disse Ting.

Det næste Spøgsmaal, jeg vil stille, er dette: Er det ikke i Princippet stridende mod Folketingets tidligere Standpunkt i Toldsager, at man kompenserer en Del af Nedgangen i Toldindtægterne med en forhøjet Brændevinsafgift? Maa jeg her minde om, hvad der skete i Folketinget i 1871. Da var man villig til at kompensere en Del af Toldindtægternes Nedgang med en Brændevinsbeskatning. Det samme var man villig til i 1883 over for et Forslag, som var forelagt af Finansminister Estrup, og som vilde medføre en Indtægtsnedgang af omtrent samme Beløb som den Toldlov, Folketinget har vedtaget, nemlig ca. 6 Mill. Kr. Den Gang var man villig til at dække et Beløb af noget over 2½ Mill. Kr. med en Ølskat og en Brændevinskat. Ølskatten har man jo faaet gennemført siden den Tid, og man har faaet Toldnedsættelse paa almindelige Livsfornødenheder for en Del af denne Skat, og en anden Del af Skatten er anvendt til sociale Love, der ere komne de daarligst stillede i Samfundet til gode — jeg tænker herved paa Alderdoms- og Sygekasselovene. Jeg kan da ikke se, at det i Princippet er urigtigt at gaa til en Forhøjelse af Brændevinsbeskatningen, saa meget mindre — vil jeg tilføje — som man i andet Øjemed har disponeret over Formue- og Indkomsskatten. Jeg har nok hørt i disse Dage — den ærede Ordfører berørte det ogsaa —

at man til Kompensation paa Toldloven noget kunde forhøje Procenten paa Formue- og Indkomstskatten, saa at den ikke alene dækkede Overførelsesloven, men ogsaa Nedgangen paa Toldloven. Det turde jeg for Tiden ikke gaa med til, thi jeg er bange for, at det — i alt Fald for Tiden — vilde blive den sikreste Vej til at standse de direkte Skattelove, og da jeg ikke ønsker, at disse Love skulle stanses, men at de, saa vidt det er muligt, skulle gennemføres, tror jeg ikke, at den Vej er anbefalingsværdig. Om det senere lader sig gøre at forhøje Procenten, er et andet Spøgsmaal.

Naar den ærede Ordfører ogsaa var inde paa at omtale Landbrugets Stilling over for Brændevinsloven, maa jeg sige, at jeg hørte, at der bag ved mig blev gjort en Bemærkning, der gik lige i modsat Retning af hans Betragtning — saa, naar det er blevet udtalt, at det særlig er Landbruget, en Forhøjelse af Brændevinsafgiften vil ramme, kan man kun slutte sig dertil efter et Skøn, man har ikke noget bestemt at holde sig til. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt det nu forholder sig rigtigt — tidligere har det været rigtigt — at der drikkes mest Brændevin paa Landet. Thi ude paa Landet har man i de sidste 30 Aar kæmpet mod Brændevinsdrikkning og med Held, saa det har ført til, at den daglige Brændevinsdrikkning baade i egen Husstand og blandt Folkene er gaaet af Brug (Affrydelse). Den er i hvert Fald for det meste gaaet af Brug. I hele Nordjylland, hvor jeg er kendt, sker det ikke og heller ikke i største Delen af det øvrige Jylland, paa Øerne kender jeg ikke Forholdet saa nøje. En Forhøjelse af Brændevinsafgiften maatte jo, lige saa vel som den gaar ud over Arbejderne gaa ud over Husbonden, naar han skal give sine faste Folk Brændevin. Jeg har lagt nøje Mærke til og gør det fremdeles, at Daglejerne, der gaa til Arbejde paa egen Kost, nu ikke have Pægleflasken i Lommen, men gennemgaaende have Ølflasken. Der er jo dem, der ville have Brændevin og ville drikke, der er braadne Kar i alle Lande, men, som sagt, gennemgaaende have de nu Ølflasken i Lommen i Stedet for Brændevinsflasken. Fremdeles maa man heller ikke overhøre, hvad der udtales og vedtages i Landmændenes Forninger. Jeg for mit Vedkommende er lydhør over for Udtalelser om dette Spøgsmaal, og det er et Spøgsmaal, som i de 3 Aar, hvor Toldloven har været til Forhandling her, og vi have gemt paa Brændevinsloven i Udvalget, Tid efter